

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και τέμπετον ἀριθμώμετες χρόνον
τήν κλεινὴν ἀκούομεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἐτος χίλια κ' ἔννια κ' ἑτηκόσια,
νέα πλάσας' στα νύφη παύσοι.

Δεκαετία τοῦ Δεκιμβρίου,
βρασιμὸς μεγάλος Βουλευτηρίου.

Χίλια δύο κ' ἑκατό
καὶ τὸ τεῦχος χαίρεται.

**Μετὰ φωνὴ κ' ἐγὼ θὰ βγάλω
γὰρ τὸν γέρο τὸν μεγάλο.**

Στεφανωμένῃ μνήμῃ σου τοῦ κόσμου τὴν λατρεία
φεγγοδολεῖ παντοτεινὰ μέσα σ' τὴν ἱστορία,
καὶ σ' τὴ γιορτὴ σου σήμερα τὴν κοσμογαπημένη
κάνεις μεγάλος καὶ μικρός χωρὶς γιορτὴ δὲν μένει.

Ἐδῶ κ' ἔχει τρανολαλεῖ μὲ λευκοφόρα φήμη:
εὐλογητὴ τοῦ Γλάδοπινος κ' ἡ γέννησις κ' ἡ μνήμη,
καὶ χέρια, ποῦ μ' ἀπελπισιὰ κτυπάει τὸνα τάλλο,
σφυκταγαχαλιῶν σήμερα τὸ μῆμα τὸ μεγάλο.

Καιρός μεγάλος πούφυγε μὲ τὸν μεγάλο γέροντα,
ποῦ λόγχασι δὲν ἀστράφτανε μονάχα γὰρ συμφέροντα,
κ' ἐπέτασαν ἀνθρωπινῆς διπλωματίας χρόνοι,
ποῦ τὴν ἔμπροσθεν κάποτε καὶ τῆς σκλαβιάς οἱ πόνοι.

Ἄκου καὶ μὲς σ' τὸ μῆμα σου τῶν ἀδυνάτων στόνους,
ποῦ δὲν τοὺς νόμιζες καὶ σὺ γ' ἀπόπαιδα τῆς μοίρας,
καὶ ἔβρινα, γέροντα, νὰ δῆς σ' τοὺς ἑκατό σου χρόνους
πὺς ἐμπορεῦνται τοὺς λαοὺς πολιτικὰ τῆς ἱλρας.

**Μπαίνεις σ' τὸ Βουλευτήριον
τὸ τεῦχος τὸ σωτήριον.**

Τὸ τεῦχος γρήγορα φέρε, κλητήρα,
γ' αὐτὸ καθένος μὲ ἐξεδόσει...
τὸ τεῦχος ἀφῆσαι... καθὼς ποῦ πῆσαι...
τὸ τεῦχος φέρε, ποῦ τοῦ γανόει.

Φέρτε τὸ τεῦχος καὶ τὰ χαρτὰ μου,
τὸ τεῦχος σκοῦζον μέσα σ' αὐτὰ μου,
τὸ τεῦχος ψάλλουν καὶ τραγουδοῦν,
τὸ τεῦχος θέλουν μάλισ μ' ἔδου.

Γ' αὐτὸ τὸ τεῦχος βοή μεγάλη...
ἔγινε φάσμα καὶ μὲ διώκει...
δῶσε σ' τὸν Σπράτο, δῶσε σ' τὸν Ράλλη,
μὰ δῶσε κ' ἔνα σ' τὸν Θεοτόφι.

Φέρτε τὸ τεῦχος τοῦ κ. Θανάση...
γὰ τοῦτο λύσσα τοὺς ἔχει κῆσαι...
Τὸ τεῦχος γρήγορα φέρε, παιδί...
καθένος ἀφῆσαι γὰρ τὰ τὸ δῆ.

Τὸ τεῦχος γρήγορα... τὸ θέλουν διο...
σ' αὐτὸ στρατεύματα, σ' αὐτὸ καὶ στόλοι...
οἱ τοῦτο νοῦμερα μικρὰ μεγάλα
παρασκοτίζουσι κάθε κεφαλά.

Φέρτε τὸ τεῦχος... ἀνάθεμά το...
γ' αὐτὸ φωνάζει κάθε καθῆνι...
πὺς μ' ἀράει τῶχο γεμάτο,
καὶ ἠητορεῖται καὶ ἐσοποθόει.

Τὸ τεῦχος γρήγορα τοῦ κ. Θανάση...
σ' τὸν Ἀγγελόπουλο δὸς νὰ διαβάσω,
κ' ὁ Πηλὸ τὸ τεῦχος νὰ μελετήσω
καὶ νὰ θαυμάσω καὶ νὰ σοσίσω.

Δὸς τὸ σὲ μίαν κ' ἄλλην μερίδα...
λάμπε νὰ λάμψω, φέρε νὰ φέσω...
διοὶ τὰ μάτια κάνουν γαρίδα
καὶ τὸ κυττάζουν καὶ μέσα κ' ἔσω.

Ἄδεται τὸ τεῦχος πὺς ἐκυπόθη...
μὲ τοῦτο χρόνον κληρονομαί...
σ' αὐτὸ περίσσευμα μὲ τὸ τσουβά...
πράσινο ἔωφύλλο τοῦχομα βάλει.

Πράσινο ξόφυλλο, που τι σημαίνει
καλά τι έχετε παντακράτειοι.
Πράσινο ξόφυλλο... πλούσι μεγάλα...
πράσινο ξόφυλλο... μέλι και γάλα.

Φέρε το τείχος σε κάθε κόμμα,
που της ελπίδος έχει το χάριμα.
Φέρε το τείχος με πανανδρες
και κυλισθήτε σ'ηχη παρασιγάδες.

Δώσε το τείχος σε κάθε στρουγγα,
να βουβαθούνη, να πάθουν μουγγα.
Δός τους να δούνη Άγιο Ιερτό...
τι ναργιλέςδες ήπη η' αυτό!

Τάλογο, ελόγο! Ομάρ Βρυώνη...
το τείχος χήμησε και τους πικάνοτα.
Το τείχος έρχεται γοργό σαν ότι
"μαρός σ'την ρεπουμάκινα, μαρός στον Κορωμάτα.

Νάτο το τείχος... τρέμουν κρότο μου...
τρέχει το τείχος έδω κι' εκεί...
'σ'το πρόσωπό των νοιάθουν το χνώτο μου,
καπνή, μαρκούτσι, και τουμπεκί.

Το τείχος γρήγορα να τους συναντήσω
και μές σ'τη μούση των να τους το τρέψω.
Φέρε το τείχος για να τους αρέσω,
να τους βουρίσω, να τους κουρέσω.

Δώσε το τείχος σ' όλους κι' εϊπέ
πώς είναι κήπος και περιβάλλει...
όπως τον λόγγον άμείωσε, και,
κρίκαρε τείχος να χάσκουν βιοί.

Το τείχος θέλουν και με ροκάναις,
το τείχος θέλουν και με κομπάναις,
έγ' όμως γράφω πολλές φαγάταις
'σ'τάν πακουσιών μου της δαδ πατουναίς.

'Ίδου το τείχος... Έξω σκελίτσω...
πράσινο ξόφυλλο, χωρίς και γράσι...
κι' όλοι θιαβαζόν φως' Άμλετσι
νούμερα, νούμερα, νούμερα τόου.

'Ίδου το τείχος που δαιμονόει...
κινείται δένδρο, που πρασινοίει.
Πράσινο' άπλόνη και τα κλωνόρια του
κι' είναι κι' ό Μήσοος εις τα φεγγάρια του.

Πράσινο ξόφυλλο να μείη στο μάτι σας,
πράσινο ξόφυλλο για το γενάτι σας.
"Όλα μας πράσινα γεμάτα χάρη,
κι' άλογο πράσινο, μά και χαρήφαρι.

'Σ' αυτό το τείχος βιοι τρυφαίτε,
ποθ με τον Τρύφωνα τόχο σαφάουσι,
σε πρασινάδες κήτες και φάτε,
και της άρίδες του καθείς άς στρώση.

Μέσα σε τούτο λέμπουν θρομάνητα,
λέμπουν ζαρκίγια, λέμπουν πλάνητα,
σταΐζουν και ζαχαρές, σταΐζουν και μέλινα,
και γέρο Σάτυροι κυλούν βαρέλινα.

Φέρε το τείχος τοθ κήρ θανάση,
κινείς με τούτο δέν θα κινώση.
Μι' τί σκολίδια τόχο κλουτίσει,
κι' από παρόδες έχω μπουκίσει.

Τρέχει κόσμη και το χρυσάφι
κι' έχω φωνάσω μορφο νισοφι.
"Ός στον πράσινο μ' έκατομυριά
και περισσεύματα να σός το φέρω,
τί νύατες, πάρασο και τι μαρτυρία
μόνον ό Τρύφωνας κι' έχω το ξέρο.

Κι' άν το μπάλο σας δέν το χωράση
κι' άν είναι καποός ποθ δέν τάσσει
άς κινή τούτος άπό καλίτσο,
άπο φρουκαμένο και με καλίτσο.

'Ίδου το τείχος, που μου' ζήτησατε,
σουδάσσετέ το και μελετήσατε,
κι' έξω γενάγια, θυμοί, τερέγια...
τι ναργιλέςδες; η' αυτό δέν ήπητα.

Το τείχος τούτο σαν ξεφυλλίσατε
θα' κήτε μαρόσο στον Έδωξια,
και τόν θανάση θα τόν φιλήσατε,
που θανατόνη την καχησία,
και μέλι γάλα θα κουκούλισατε
μας, με τούτορα του Γαλαξία.

Φ. — Τέτοια και άλλην είπα με άδαρος εύτοίμω
δ της Οικονομίας,
κι' έγινε για το τείχος μεγάλη παραγή
κι' όλαν συνκαράθη κεφαλι και ψυχή.
Π. — Λιπών έπήσε: είλος της κρίσεως ή φούρη;
Φ. — Που έφη: θα Περγάτω; — καλέ σου ξεκνητούρα.

Πάει κι' ό Λαπαθότης, που τους έστενοχώρησε,
κι' ό Θεοφύλαξ πάλι σαν ποθ δέν άπεχώρησε,
και προσκούλασε ήδη έανά από Βουλευτήριον,
κι' άποκαθόν συνάνας μέρα στο κωνιστήριον,
και σ'ηχαζόν έν κείσι
τα μέτρα του θανάση
χωρίς καμμίαν πικλή,
χωρίς θιμισό δαιμόνιον,
ήμει δαρεί και πάση
είρηνη την αλώγιον.

Είπον ήμιν κινώδη
της μύμωλης ν' άμψίσατε,
και δίκα κομπάνει
τα μέτρα να ψηφίσατε.

Γι' αυτά κανένα φόγος, σ'ό' έπος άντιμάλιον,
της ζαχαρης δέν θέλω κι' έχω το μονοπάλιον,
ναί μιν κι' αυτό κι' έμεινο
πολό κινόν το κρινό,
μα πρέπει του θανάση να γίνον τα θελήματα
χωρίς κηροφυλάγματα.

Κανείς μήν τον κεισιμόνη,
κινείς μήν τον θυμόνη
τόν άνδρα του κηροφύ.

"Άς του γενή το κέρι,
κι' δσα θανάσης έση
ψηφίσατε κηροφύσε.

Χωρίς κανένα κεισιμόνη
και τρέχον φοχή,
βλέπατε με το πρισιμόνη
της νέας έποχής.

Ὁ καθέξ ἄς ἐπιδοσθῆ
κάθε γνάση του καὶ σὲν
τὸν ἀθάνατο Θάνατον,
καὶ καθέξ ἄς τὸν πιστέη.

Τούτος ἄσων θανάτος,
καὶ καθέξ ἄς μὴ θελήσῃ
σὴν τὴν ἰσχύση κ' αὐτός
παρακαίως, ἢ ἀνάσῃ.

Ἄνω σχώμεν τὰς καρδίας,
κ' ἄς ψηφίσωμεν αὐτὰ
τοῦ Θανάτου τὰ ῥαφτά
μετὰ ψυχῆς εὐδίας.

Μὴν καίτεσθε κρητοσύνη,
πρέπει τὸν Κυριακούλη
νὰ τὸν ἐπιστηθεύω.

Δάστε σὲ τοῦτον χέρι
γιατὶ δὲν μᾶς συμφορεῖ
καθόλου νὰ τὸν ἐξομῆ.

Ἀδέλφια, τὴν καλίστη σ' ἐπίσω τὸ Γάλλο
μονάχη παρακαίτε,
καὶ τὸ νερὸ φρονίστετε
νὰ βάλωμ' στ' αἰτιά.

Ἄφιστε τοὺς Γάλλοὺς
τοὺς κείλους τοὺς πολιτικοὺς
μονάχη νὰ ταφέντου,
οὐκ οἶδοι τι πράπτου.

Σεῖς κατεβάζετε κατήγ,
κ' ἀφίστε τὸν Γάλλο
μονάχος ἀπὸ τὴν φωτιὰ
τὰ κίστενα νὰ βγάλῃ.

Τόσον καιρὸ δὲν ἐπικρετ' στὰ πόδια μας νὰ λιώνωμε,
ἐρχονται καὶ Χριστοῦγεννα καὶ πρέπει νὰ τελιώνωμε,
καὶ δίχως τὸν Θάνατον μας κ' ἔμεις νὰ παροίγωμε
νὰ πᾶμ' στὰ σπινάκια μας τὰ νύχια μας νὰ ξύνωμε.

Ἄποστασα, μωρὲ παιδιὰ, μίσα σ' αὐτὴ τὴν δοῦσι
ἢ ἀκούω νομοσχέδια καὶ κούφαις τοῦ Θανάτου,
ἀπόστασα τὰ πόδια μου ἢ ἀνεβωκατεβάσω,
καὶ τὰ γυαλιὰ μου νὰ φορῶ καὶ τυχὴ νὰ διαβάζω.

Σὲ ποιὰρὸντο ἰσχυρὰ νὰ πᾶω κρεββατῆ,
ἀπόστασα, μωρὲ παιδιὰ, χωρὶς νὰ ξέσω γνάνα,
μὲ τοῦ Λοκρού τὰ σέδια καὶ τοῦ Παναγιώτου,
κ' ἤθελα νὰχω σὴν κ' αὐτὸν κ' ἐγὼ, μὴ κυβέρνητᾶ.

Καὶ σὴν τὴν ἰσχύση γλυκερὰ
νὰ μοὺ φωνάζῃ σήκω,
καὶ πῆγαινε νὰ δῆς σικὰ
χωρὶς κανένα σικὸ.

Σήκω, Κορρηδιῆ, σερβιτάλῃ
καὶ τὸν θεομῶν ἰσότη,
καὶ τώρα μίσα σ' ἐθὺ Βουλὴ
δὲν θάρρησ Λακαθιώτη.

Σήκω καὶ σὲ προσμένουσε νὰ πᾶς καὶ νὰ κηρύξῃς
πᾶς πάλι τὴν Κυβέρνηση διὰ τὴν ἐπιστηθεύῃ.

Σήκω σὲ Βουλαιετήρια
νὰ πᾶς χωρὶς νὰ ντρέπῃσαι,
σῆκω μὲ νυστηρία
κ' ὁ Λακαθιώτης ἔπισε.

Στάσου στὸ παραθύρι σου,
παραίτα τὸ κρεββατὶ σου,
ἐγινε τὸ κατήρι σου,
πέρας τὸ γινάτι σου.

Ἐνίκησες, ἐνίκησες, Γζώρτζη γιατί κι' αὐτίκη,
ἐνίκησες, και τώρα
μιά νέα κανταδόρα
σὲ στεφανώνει Νίκη.

Σήκω πρὸς ἰπποστήριον τοὺς φίλους σου νὰ πείθῃς,
καὶ μὲ τοὺς ὄμιλους τοὺς ἐφραίς
τὸν Λαπαθιώτη δὲν θά βρῆς,
γιατί τὸν ἐπολέμησες σὰν ἄγριος Λαπίθης.

Ὅλοι σὲ καμαρώνουν,
ξύπνα μὲ γέλιο,
φόρο δὲν θά πληρώνουν
σὰν πρὶν τὰμπέλια.

Κάνε καὶ τοῦ Θανάση
τόσα θελήματα,
κι' αὐτὸς θά μᾶς χορτάσῃ
μ' ἀμπελοκλήματα.

Ξύπνα, τρανὸ κεφάλι
καὶ πρῶτο κι' ἔπατο,
καὶ μπροστὸ μὲ τὸν Ράλλη
ἔβγα περίπατο.

Φίλα τοὺς ἄδερφοὺς
καὶ τὰ κοπάδια,
καὶ πᾶς πᾶς τοὺς Κορφοὺς
θὰ πᾶς γιὰ Λάδια.

Καὶ πᾶς χαρῆτε, φίλοι,
μὲ νίκη φιλιμουρα...
ἐγώ μαι τὸ σταφυλί
καὶ οἰς τὰ τσάμπουρα.

Ὁ Κόντες ἔτσι μῆθος, κι' ὁ Ράλης, κικιομοσή,
σὰν χείμαρρος ἀκατάητος τὰ πάντα παρασέρσει,
κι' ἀνάβουν ἔξωρα πυρὰ
καὶ τέτοια λέγει τρομερά:

Θυμὸς τοῦ Χρυσομάλλη γιὰ τὸν Μικρομυζάλη.

Μὴ στένης Ἀγγελόκουλε, βοήθησέ με, Στράτο...
δὲν θέλω τὸν συμπέθερο... πρέπει νὰ πέθῃ κάτω.
Βοήθηα, Κόντες μου, καὶ σὲ μᾶζεψε τὸ μαλιό σου,
κι' ἔλα μαζί μου ρίξε τὸν, ἂν θέλῃς τὸ καλὸ σου.

Κι' ἂν δὲν σκοπιέσαι γι' αὐτὸν καὶ δὲν σὲ μέλει τόσο,
βοήθη τὸ πολίτευμα τοῦλάχιστον νὰ σώσω.
Τὴν δύναμι σου χάρισε σ' ἐμὲ τὸ παλλημάρι
καὶ πᾶς γιὰ τὸν συμπέθερο πᾶς πρέπει νὰ τουμπάρῃ.

Γιατί γιατί μὲ πολυμὰ κρημμένον, σ'τὰ τεφτέρια
τοῦ τρομεροῦ Θανάση,
ἐμπρός ἢ γλώσσας νὰ γενῶν σὰν δίκωκα μοχαίρα
κι' ἢ μῆγιν νὰ ξεσκίση.

Χόλια κομμάτια κάνετε τὸ τεῦχος τοῦ Λοκροῦ,
ὅπου μὲ χρώμα κρᾶντο τῶφαιρὰ πρὸ μικροῦ.

Ἐμπρός, παιδιά τῆς μάτσικας, κι' ἄς παῖξῃ μᾶς ἡ μουζικὰ,
ἐμπρός νὰ κομματιώσωμ τὰ τεῦχη τὰ μουφιολόγια.

Βοήθησέ με, Γζώρτζη μου, τὰ δόντια μου νὰ τρῶω,
κι' ἔλα νὰ γίνῃς σκάλα μου ν' ἀνέβω νὰ τὸν ρίξω.
Δὲν θέλω κι' ὁ συμπέθερος ἐκεῖνο ποῦχα νάχῃ
γιατί μοῦ παρακάθιος καὶ τοῦτο; σ'τὰ στομάχι.

Δὲν κάνει γιὰ Πρωθυπουργὸς καὶ γιὰ καθαροκρῆς,
αὐτὸς, παιδιά, μοῦ φαίνεται σὰν ἕνας μουσαφιρῆς.
Μῆτε μωρὸς καθὼς ἐγὼ
νὰ κᾶν ὀικονομία,
καὶ νὰ περᾶσῃ μ' ἐν' ἀγῶ,
καὶ μὲ πατάτα μία.

Τὸ τεῦχος κομματίζετε, ποῖναι ψευταῖς γεμάτο,
φωτᾶ σ'τὰ τόπισα, βοήθητε σὰν Ἀτῖνας, σὰν Ἑραστῖαι,
κι' ἀπάνω τους, μωρὸς παιδιά, καὶ ρίξτε τους κάτω
μὲ τῆς ἀουτελῖνας των καὶ μὲ τὰνθρακαοβέστια.

Ἐίπεν αὐτὰ μεστὸς δργῆς καὶ πάθους διαπύρου,
καὶ πρόβατα κι' ἔριφρα
σ'τὰ μεταλλεῖα ριχτήκαν μαγνητικὸ σιδήρου,
πρὸ πάντων σ'τὰ Σέρφια.

Κι' εἶδα σὲ νέους Πακτωλοὺς τὸ κράτος πᾶς ἐπύγη,
ὁ δὲ Θανάσης τὸν λαὸν σὰν Μουστῆς ὠδήγει
παινώντας πρὸς τὴν Σέρφον, ἐπαγγελίας γῆν,
καὶ ἠθουαῶν πηγῆν.

Πένητες μετὰ πλουσίον Ἀλληλετυπάζοντο,
μὰ κι' εἰς ἀμυγκας μεγάλους τοῖσπου ἄπιστάζοντο,
καὶ τὰ δύναν σ' ἐκείνους ποῦ φωνάζου γιὰ ψωμί,
κι' ἦθετο καθεὶς θύελα κι' ἀπὸ τοῖσπου ζουμί.

Ὁμοις ἐπεπνεα κι' ἐγὼ πρὸς τὴν Σέρφον φρετήσης
κι' ἦλα τώρα, Περγιελῆ, καθὼς πάντα νὰ μὲ δειρῆς.

Καὶ κερμάτια ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Εἰς τὴν Νέαν τὴν Ὀρόμην λειτουργοὶ μὲ τᾶς ἡδῆ
ἐφημεριδοσκάλειον τοῦ Κοσῆ Καραγαλιθῆ,
ποῦθε ἤληθον ἐργασίας καὶ τοῦ κόβει τὸ κεφάλι...
ἀριθμὸς σαρανταπέντε, Μείδιον ὁδὸς μεγάλη.

Σήμερα λοιπὸν σ'τὰς τρεῖς θά περᾶθῃ πρὸς τὰπάνω
τοῦ Βαρόνου Δε-Κατέρς τὸ γνωστὸ τερατολόγια.

Μέγα Περιόδιον Φιλοκάλλος Πηγαλόης
τελειώτερον πολλῶν παρομοίων τῆς Ἑθνώτης.
Εἴκοσι καὶ δύο χρόνους τέρας τὰς συνδρομητῆρας
καὶ διδάσκει χίλια τόσα τὰς ἀληθινὰς κυρίας,
Κι' εἰς Ἄμροικην κι' Ἀσίαν, ὅπου κι' ἐνὰ μόνον οἶμα,
ποῦ μῖσόν Ἑλληνοῦ,
ἢ Φιλόκαλος πρὸς ἑλᾶς διακρούσας κηρύττει
πᾶς προκόβουν οἰκτια.
Ἄλφ Ἀλεξιάδη, μέγας τῆς φιλοκαλίας μύστης,
εἶναι κι' ὁ διευθυντῆς τῆς
ἄξις πολλῶν ἐπαίων καὶ ὁμοίων ἐργαζίων,
μὲ φιλόκαλα Γραφεῖα παρὰ τὸ Ταχυδρομείον.